

HET BEDROG MET DE AMETHYST

HASKO VAN DALEN

palmslag

Het verhaal in dit boek is pure fictie. Namen, mensen, gebeurtenissen, plaatsen en tijden zijn deels echt, deels voortgekomen uit mijn verbeelding. Daarom kan de weergave van een persoon, locatie of voorval niet voor waarheid worden aangenomen.

1e druk, februari 2021

2e druk, maart 2021

Redactie: Sarah de Waard

Opmaak binnenwerk: Sanne Hillemans

Ontwerp omslag: Nicoline van der Beek

Portret auteur: Mireille Schaap

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Hasko van Dalen

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493059757

NUR 331

*The air was filled with music
When we entered the city at noon
The sun was shining above Schönbrunn
Made it really look like a dream*

*But she, she was my guide to Vienna
And the way she moved me
Was more exciting than a sightseeing*

Eerste deel van het lied
My Guide to Vienna
Wenen, Oktober 1969

I

Het begon op een maandagmorgen, op een zonovergoten junidag in Wenen. Gelukkig kan ik het navertellen.

Ik zat achter mijn bureau, dronk koffie, rookte een sigaret en las de krant. 's Maandags had ik daar alle tijd voor. En zeker die maandag. Er lag geen werk te wachten, maar dat deerde niet. Voor ik mij als privédetective had gevestigd, had ik uitgerekend dat ik kon rondkomen van gemiddeld twee opdrachten per week. Dat gemiddelde had ik de afgelopen maanden ruimschoots overtroffen. Ik zat niet op een nieuwe klus te wachten. Bovendien leerde de ervaring, dat er op maandagmorgen zelden nieuwe opdrachtgevers kwamen.

De bescheiden klop op de deur van mijn kantoor verraste me dan ook. Ik vouwde de krant op, riep 'Binnen' en stond op om het bezoek te begroeten.

Het was een jonge vrouw in een truitje met zwart-witte blokken, een zandkleurige broek en stevige stappers. Ik stak mijn hand uit, stelde me voor en sprak mijn standaard openingszin.

'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Mijn naam is Ulrika Berger. Ik heb uw hulp nodig,' zei ze, terwijl ze me een krachtige handdruk gaf.

Ze had kortgeknipt zwart haar en reebruine ogen, die een gelaat opsierden dat getooid was met een ietwat brede neus en dunne, strakke lippen. Haar forse wenkbrouwen waren aan de uiteinden geëpileerd, wat de twinkelingen in haar pupillen extra goed deed uitkomen. De enige zichtbare make-up was een vleugje rouge op de wangen. Ze was niet echt knap, maar de speelse lijnen in haar

gezicht gaven haar een zekere aantrekkelijkheid. De geur van haar parfum fleurde mijn anders alleen naar sigarettenrook ruikende werkvertrek op.

Ik wees naar de stoel voor mijn bureau, ging in mijn eigen draaistoel zitten en legde haar uit onder welke condities en tegen welk tarief ik werkte.

‘Dat is allemaal geen probleem,’ besliste ze.

‘Goed dan,’ zei ik. Ik schakelde mijn mobiel in om het gesprek op te nemen en sloeg mijn blocnote open om aanvullende aantekeningen te kunnen maken. ‘Waarvoor heeft u mijn hulp nodig?’

‘U moet mijn vriend opsporen.’

‘Hoe heet uw vriend?’

‘Markus Meyer.’

‘Hoe lang heeft u hem al niet gezien?’

‘Twee maanden.’

‘Geen idee waar hij zou kunnen uithangen?’

‘Jawel. Ik denk dat hij bij Hubert Hablé zit.’

Ik legde mijn pen neer en leunde achterover. ‘Mevrouw Berger, als u denkt te weten waar uw vriend is, waarom moet ik hem dan opsporen?’

‘Omdat u een detective bent.’

‘Ja, ik ben privédetective. Ik hou me bezig met winkeldiefstallen, bedrijfspionage, het opsporen van vermiste mensen of gestolen spullen en ik observeer mensen om te zien of ze overspel plegen. Maar u vermoedt bij wie uw vriend is. Waarom komt u dan naar mij toe? Ik ben geen huwelijksbemiddelaar of relatietherapeut.’

Ik hoorde een diepe zucht en kreeg een flauw vermoeden.

‘Is die meneer... eh... Hablé soms een intieme vriend van Markus Meyer?’

‘Bedoelt u...? Ach, dat kunt u toch niet menen? Nee toch?’ Ze lachte onbedaarlijk. Ik liet haar begaan. ‘U denkt...’ begon ze weer, ‘u denkt echt...’

‘Ja, mevrouw Berger, het zou toch zo kunnen zijn dat Hablé voor uw Markus meer is dan zomaar een vriend?’

Ze lachte opnieuw. Nu nog harder.

‘U bent komisch, meneer Klein. Markus met een man. Als dat zo was, zat ik echt niet hier. Het idee alleen al! Trouwens, Hubert Hablé lijkt me geen man voor de herenliefde.’

Ik monsterde de situatie. Zou ik haar vertellen dat ik in mijn tweejarige praktijk vaker vrouwen zoals zij aan mijn bureau had gehad? Vrouwen die zich niet konden voorstellen dat hun man op vrijersvoeten was gegaan. En al helemaal niet dat de partner met wie ze jarenlang het bed hadden gedeeld, in het geheim een liefhebber van het eigen geslacht bleek te zijn. Van de herenliefde, zoals mevrouw Berger dat zo fraai uitdrukte. Niet zelden had ik hen uit de droom moeten helpen.

Ik stond op om koffie te zetten om me de tijd te gunnen hierover na te denken. Op haar verzoek werden het twee koppen cappuccino. Daarna besloot ik dit thema over te slaan en gewoon het standaard vragenlijstje af te werken, om alle namen en feiten op een rij te krijgen en me een helder beeld van de zaak te verschaffen.

‘Nou goed. U vermoedt dus dat uw vriend bij ene Hubert Hablé is. Wat is die meneer Hablé voor iemand?’

‘Hubert Hablé is een echte aristocraat. Iemand uit een oud Frans geslacht dat landerijen, wijngaarden en dat soort dingen bezit. Hij is een gerenommeerd kunsthandelaar. Hij staat erom bekend dat hij jonge kunstenaars een kans geeft zich te ontplooiën door ze bij hem thuis in alle rust te laten werken. Vaak sponsort hij ze ook nog. Sommige mensen noemen hem een filantroop.’

‘Waar woont die Hablé?’

‘In Innsbruck, aan de Höhenstrasse.’

‘Maar dat is in Tirol!’ riep ik verbaasd uit.

‘Voor een detective bent u aardig snel van begrip,’ reageerde ze geamuseerd.

‘Die is voor u. Maar wat ik bedoel is dit. Waarom gaat u in Wenen naar een detective als u vermoedt dat uw vriend in Innsbruck zit, aan de andere kant van het land?’

‘Eindelijk een goede vraag,’ verzekerde ze me.

‘En wat is daarop uw antwoord?’

‘Dat kunt u pas begrijpen als u weet waar het om gaat.’

‘Steek dan maar van wal,’ moedigde ik haar aan en pakte mijn pen weer op om haar relaas op te tekenen.

Ze ging rechtop zitten, vouwde haar handen in haar schoot en nam het woord.

‘Ik kom uit München en ben freelance journaliste van beroep. Een half jaar geleden ging ik naar Oostenrijk om voor het blad van de Duitse Toeristenbond een artikel te schrijven over de schade die de bouw van skipistes aanricht aan de natuur en het milieu van Tirol. Op een feestje liep ik Markus Meyer tegen het lijf. Hij bezit een juwelierszaak in Innsbruck, waarin vooral door hem zelf vervaardigde sieraden worden verkocht.’

‘Was het direct raak?’

‘Het was liefde op het eerste gezicht. Van beide kanten. Markus bleek over een onverwachte passie te beschikken. Het leidde tot een heftige romance. Nachtenlang bedreven we de liefde in de kleine woning boven zijn winkel in het centrum van Innsbruck en soms in het erachter gelegen atelier. Markus overstelpte me met sieraden die hij zelf gemaakt had.’

De noodzaak van deze intieme ontboezemingen ontging me. Ik probeerde haar bij de feiten te houden.

‘Heeft u nooit de behoefte gehad weer terug te gaan naar München? Hoe regelde u dat met uw werk?’

‘Natuurlijk wilde ik niet meer terug. Dit was de ultieme romance. Zijn huiskamer werd mijn werkkamer. Ik schreef in die tijd korte verhalen voor damesbladen en artikelen met toeristische informatie over Tirol voor verschillende magazines. Die kon ik aan de redacties mailen, daarvoor hoefde ik niet naar München terug, zoals u zult begrijpen.’

Ik begreep het. ‘Waar ging het mis?’

‘Toen Markus een grote opdracht kreeg.’

‘Wat was die opdracht?’

‘Hij mocht de Amethyst bouwen.’

‘Wat is de Amethyst?’

‘Het motorjacht van Larry Hatton. Hij is kandidaat voor het gouverneurschap in de staat Utah. Steenrijk.’

‘Is Markus ook scheepsbouwer?’ vroeg ik vol ongelooft.

‘Nee, nee, sorry. Ik moet het duidelijker uitleggen. Markus is edelsmid. Een hele goeie. Via een tussenpersoon is hem gevraagd een schaalmodel van dat schip te bouwen.’

Ik viel van de ene verbazing in de andere. ‘Waarom vragen ze een juwelier een schaalmodel van een boot te bouwen?’

‘Omdat het iets heel bijzonders moest worden, niet zo’n ding dat je in kantoren van rederijen aantreft, maar een kunstwerk. Markus is gediplomeerd goud- en zilversmid en gespecialiseerd in het vervaardigen van kunstvoorwerpen waarin edelstenen, zoals diamanten en smaragd en jade, worden verwerkt.’

‘Heeft u het model gezien?’

‘Niet af, wel in aanbouw. Het model is bijna een meter lang. De romp is beslagen met zilver. De patrijspooten bestaan uit rondgeslepen diamantjes. De stuurhut wordt van witgoud. Het anker en de relingen worden uitgevoerd in geelgoud. Voor andere onderdelen, zoals het roer, de sloepen en de boeien, gebruikt hij uiteenlopende soorten edelmetalen en edelstenen.’

Ze stopte, maakte haar handtas open, haalde haar mobiel eruit en liet me een foto zien. Er stond een slungelige, gebrilde, blonde man op, naast een half afgewerkt scheepsmodel waarvan de diamanten het licht van de flitslampen weerkaatsten. Ik floot tussen mijn tanden van bewondering.

‘Inderdaad een kunststuk,’ zei ik en gaf de mobiel terug, ‘maar wat is de relatie met het verdwijnen van Markus?’

‘Vanwege al dat goud, zilver en de diamanten die erin verwerkt worden, is het een zeer kostbaar object. Dat moet goed beschermd worden en daarom heeft Hablé bevolen dat het bij hem in zijn landhuis gemaakt moet worden. Dat is vanwege zijn kunstverzameling aan alle kanten beveiligd.’

‘Maar als Markus in dat huis werkt, is hij toch niet spoorloos?’

‘Jawel, want de laatste keer dat ik hem zag was toen ik die foto heb gemaakt, sindsdien heb ik niets meer van hem vernomen. Hij beantwoordt de mails die ik hem stuur niet meer. Als ik hem op zijn mobiel bel krijg ik een standaardbericht dat hij niet bereikbaar is en word ik doorgeschakeld naar zijn mailbox, maar hij reageert ook niet op mijn ingesproken berichten en sms’jes. Hablé laat me niet meer in zijn huis toe. Hij heeft er zelfs voor gezorgd dat er iemand als bediende in de juwelierszaak van Markus kwam staan, zodat die niet hoefde te sluiten. Die nieuwe winkelbediende mag zelfs tijdelijk zijn woonhuis gebruiken.’

‘En u dan?’

‘Ik werd verbannen naar een klein appartementje, net buiten het centrum.’

‘Wat heeft Markus tegen u gezegd toen hij vertrok?’

‘Hij heeft me helemaal niets gezegd, zelfs geen bericht achtergelaten. Hij was opeens weg.’

‘Een rare gang van zaken, inderdaad. U heeft geen vermoeden wat daarachter zit?’

‘Natuurlijk heb ik wel een vermoeden,’ zei ze kribbig. ‘Ik denk dat Hablé Markus vasthoudt omdat Markus in het model van de Amethyst een verborgen ruimte moet maken waarin drugs kunnen worden verborgen.’

‘Bent u nu niet aan het fantaseren?’

‘Absoluut niet. Ik weet dat Markus onder druk is gezet om dat te doen. Toen die foto werd gemaakt grapte Markus dat hij opdracht had gekregen om een holle ruimte te maken waarin spullen konden worden opgeborgen. Die moest hij zo wegwerken dat het niet zou opvallen bij mensen die het model bekeken.’

‘Maar dus niet dat er drugs in zouden komen.’

‘Nee, maar uit een opmerking die Markus maakte kon ik dat wel afleiden.’

‘Wat was die opmerking?’

‘Dat hij ervoor moest zorgen dat het spul in de Amethyst zou komen, of hij nou bezwaren had of niet. Zou hij niet meewerken

dan zwaaide er wat.'

'Maar dat wil nog steeds niet zeggen dat het om drugs gaat.'

'Natuurlijk gaat het daar wel om, anders werd er niet zo geheimzinnig gedaan en hadden ze Markus niet voor iedereen verborgen gehouden.'

'Stel dat het inderdaad om drugs zou gaan. Heeft u een vermoeden voor wie de drugs dan bestemd zouden zijn?'

'Ik denk voor de eigenaar van de Amethyst.'

'Voor Larry Hatton?'

'Hè, hè, u snapt het.'

'Dat wel, maar ik geloof het niet. Bij mij wil het er niet in. Ook al leven we inmiddels in de eenentwintigste eeuw, een kandidaat voor een gouverneurszetel in de staat Utah die drugs voor eigen gebruik smokkelt is op voorhand kansloos.'

'Maar Hatton is populair. De afgelopen jaren heeft hij zich als Officier van Justitie keihard beziggehouden met bestrijding van de drugsmaffia. Niemand zal geloven dat hij drugs voor zichzelf smokkelt.'

'Als het allemaal waar zou zijn wat u beweert en u zou dit aan het daglicht brengen, dan kunt u zijn hele verkiezingscampagne in het honderd laten lopen.'

'Alsof ik daar zelf niet aan gedacht heb!'

'O, sorry hoor. Waarom heeft u het niet gedaan?'

'Ik heb nog geen bewijzen, alleen vermoedens. En zolang ik Markus niet heb gesproken kan ik daar niets mee. Daarom heb ik een tweeledig doel: Markus terugkrijgen en Hatton ontmaskeren. En daar kunt u bij helpen.'

'Waarom bent u niet naar de politie of naar een detective in Innsbruck gegaan?'

'Met zoiets kan je toch niet naar de politie gaan? Die gooit het op een verbroken relatie. Dat deed u zojuist ook.'

'Inderdaad,' gaf ik toe, 'dat is vaak de eerste gedachte. Maar een privédetective in Innsbruck?'

'Ik denk niet dat veel privédetectives in Innsbruck zullen gelo-

ven dat Hablé bij een zaak als deze betrokken is. Ze kennen hem allemaal en hij kent hen ook allemaal.'

'Dat verklaart nog niet helemaal waarom u nu een privédetective in Wenen zoekt.'

'Ik heb gehoord dat de Amethyst, als die af is, in Wenen tentoongesteld wordt. Over die tentoonstelling zullen de Amerikaanse kranten en televisiezenders met veel bombarie berichten. Hatton komt naar Wenen voor een of andere conferentie en zal de Amethyst dan officieel in ontvangst nemen. Ook daaraan zullen de kranten en tv-zenders ongetwijfeld uitgebreid aandacht besteden, zeker nu het zo'n kostbaar model is. Ze rekenen erop dat de Amerikaanse douane het na al die publiciteit bij de invoer van zo'n kunstwerk van een kandidaat-gouverneur niet zo nauw zal nemen met de controle op drugs.'

'Mijn werk zal zich dus in Wenen afspelen,' stelde ik vast.

'U trekt uw conclusies wel erg snel. Te snel.'

Gelukkig bracht ze deze terechtwijzing gniffelend. De knipoog ontging mij niet.

'Ik ben al sinds vrijdag in Wenen, want ik had gehoord dat de Amethyst dit weekeinde hier naar toe zou komen. Dus rekende ik erop dat Markus hier ook heen zou gaan. Ik heb zo'n beetje alle galerieën en kunsthandelaren bezocht. Niemand wist iets van de Amethyst en al helemaal niet van Markus Meyer. Dus heb ik iemand nodig die weet hoe je dit soort zaken kunt uitpluizen, een speurneus. Daarom ben ik naar u gegaan.'

Ze graaide in haar handtas, pakte er een sleutel uit en legde die met een smak op mijn bureau. Ik nam de sleutel op, draaide het ding rond en keek er peinzend naar. Er was niets bijzonders aan te zien. Gewoon een sleutel voor een cilinderslot.

'Wat is hiermee?'

'Het is de sleutel van chalet Christine.'

'En waarom is die belangrijk?'

'Omdat je ermee in Chalet Christine kan komen, natuurlijk.'

Weer dat amusante, ondeugende toontje.

‘Van wie is dat Chalet?’

‘Van Horst Fischer. Hij bezit een restaurant en een bar in Innsbruck, plus een hele trits vakantiewoningen in de omgeving.’

‘Heeft u die sleutel van hem gekregen?’

‘Hoe ik aan die sleutel kom is nu even niet belangrijk. Het gaat om het chalet.’

‘En wat is er dan zo bijzonder aan dat chalet?’

‘Vanuit Chalet Christine kan je het huis van Hubert Hablé in de gaten houden.’

‘U bedoelt dat u wilt dat ik...’

‘Som bent u best snugger,’ grinnikte ze.

Er viel een ongemakkelijke stilte. Ze keek rond en ik zag haar ogen langs het interieur gaan: een L-vormig zwartessen bureau voorzien van een strak vormgegeven halogeen leeslamp, telefoon, computer en printer, bijpassende lage kast met rolluiken voor hangmappen, zwarte vergadertafel met rode stoelen, waarvan de rugleuning en zitting in één beweging samen naar achteren kantelden als je onderuitzakte. Mijn persoonlijke smaak bleek uit de muren: wit en kaal, op drie dingen na: een schilderij van mijn geboortedorp Brandenburg, een collage van The Rolling Stones en een luchtfoto van het Ernst Happelstadion.

‘Neemt u de klus aan?’ kwam ze plotseling met de hamvraag.

‘Ik moet erover denken,’ mompelde ik.

Ik stond in dubio. Een opdracht die in Innsbruck moest worden uitgevoerd was altijd welkom. Ik kwam graag in die stad. Tegenover dat aanlokkelijke vooruitzicht stond dat het een rare opdracht was, iemand opsporen van wie je wist waar hij zat.

Ze keek me onderzoekend aan, probeerde uit te vinden of mijn aarzeling gemeend was. Ik voelde dat ze me nauwkeurig zat op te nemen. Dat haar ogen registreerden dat ik iets te gezet was, dat de eerste slierten grijs al bij mijn slapen en in mijn baard te zien waren. Iets te snel is voor een midden dertiger. Gelukkig had ik nog geen bril nodig.

‘Waarom erover denken? Kunt u niet nu een beslissing nemen?’

Ga pakken. Kunnen we vanmiddag met mijn auto weg. Het geld is geen probleem.'

Ze legde een enveloppe op mijn bureau, gevuld met tien biljetten van vijfhonderd euro. Op dat moment hadden natuurlijk alle alarmbellen moeten afgaan. Het tegendeel gebeurde echter. Het stapeltje bankbiljetten gaf het laatste zetje.

'Oké,' zei ik en stond op.

Ze reed hard. Ontzettend hard. Haar wagen, een beige Fiat die ze liefkozend Friedolien noemde, zat voortdurend op de linkerbaan. Langzame weggebruikers werden met lichtsignalen opzij geblazen. Voor ik er erg in had waren we voorbij St. Pölten.

‘U houdt toch van the Stones?’ vroeg ze.

Ik knikte. ‘Mijn lievelingsmuziek.’

Ze drukte op een knopje van de autoradio. De eerste tonen van *I can't get no satisfaction* dreunden door de auto. De ruiten van de portieren rammelden op het ritme van de riff van Keith Richards. Ik dook naar voren en draaide het volume omlaag.

‘Gevoelige oortjes?’

‘Ze moeten nog langer mee. Bovendien zouden we eens kunnen praten. U heeft sinds Wenen geen woord meer gezegd.’

‘Ik heb u verteld wat u weten moet.’

‘Ik heb nog wel wat vragen.’

‘Ik moet mijn aandacht bij de weg houden.’

Ze passeerde met grote snelheid een vrachtwagencombinatie. De rijwind zwiepte ons bijna van de weg. Ze corrigeerde de auto behendig.

‘Als we straks ergens stoppen kunnen we praten,’ zei ze om het goed te maken.

‘Goed plan,’ oordeelde ik, waarna we weer in ons zwijgen vervielen en naar de muziek luisterden. Friedolien sjeesde ondertussen voort. Ik zakte onderuit, liet mijn hoofd tegen de leuning van de stoel rusten en ging onder zeil door het ritmische gezoef van de banden op het wegdek.

Na een tijdje schrok ik wakker van een harde bonk, veroorzaakt door een forse hobbel in de weg. Ik ging rechtop zitten en tuurde naar buiten.

‘Waar zijn we?’ vroeg ik.

‘We hebben net de Inntal driehoek gehad.’

Uit de speakers kwam nog steeds het altijd herkenbare stemgeluid van Mick Jagger.

‘Bent u nog niet moe?’

‘Gaat wel.’

‘Ik heb dorst.’ We hadden die middag in allerijl onze spullen gepakt en waren weggereden zonder ons tijd te gunnen voor een lunch. ‘En ik begin zo langzamerhand ook honger te krijgen.’

‘Op de achterbank staat een koelbox met colablikjes. Ga gerust uw gang. Geef er mij ook een.’

Ik pakte twee blikjes, rukte de lipjes los en gaf haar er een.

Het werd steeds drukker op de weg. Behalve het vrachtverkeer was er nu ook vakantieverkeer. Personenauto’s met fietsen op het dak. Tot aan de nok volgestouwde Volkswagenbusjes. Traag voortkruipende caravans achter zwoegende personenwagens, met aan het stuur vermoeid uitzierende mannen, hun partners half slapend op de passagiersstoel en jengelende kinderen achterin. We zaten weer een tijdje zwijgend naast elkaar, tot ik het zat was en de stilte verbrak.

‘Hoe kwam u erbij dat de Amethyst en uw vriend Markus vorige week al in Wenen zouden zijn?’

‘Horst Fischer had een tip gekregen. Hij wist zelfs een adres, dat niet bleek te kloppen. Er was geen galerie, maar een veilinghuis. Ik ben er nog binnengegaan, maar er stapte direct achter mij een man binnen. Die bleef met opzet hinderlijk in mijn buurt rondhangen. Zo dichtbij dat hij kon opvangen dat ik naar Markus Meyer en de Amethyst vroeg. Daarom denk ik dat ik in de gaten gehouden werd.’

‘Denkt u het alleen maar, of weet u het zeker?’

‘Zeker weten niet, nee. Maar het is wel gek dat in bijna alle gale-

rieën waar ik naar binnen ging, vlak achter mij steeds een man binnenkwam.'

'Steeds dezelfde man?'

'Dat weet ik niet. Ik werd er zo nerveus van dat ik niet goed durfde te kijken.'

'Maar u weet niet zeker of uw Markus al in Wenen was?'

'Nee, maar het gekke is dat niemand in Wenen iets van de Amethyst of Markus afwist. Als die tentoonstelling deze week zou zijn, had iemand er toch iets van moeten weten. Dus denk ik dat hij nog bij Hablé zit. Daarom moet u daar beginnen.'

De onvermijdelijke wegwerkzaamheden zorgden voor een file. We stonden stil naast een bus vol Japanse toeristen.

'Trouwens, als het zou lukken om te voorkomen dat de Amethyst naar Wenen gaat, voordat ik weet of er drugs inzitten, zou me dat een lief ding waard zijn.'

'Het zal afhangen van de risico's.'

'Die risico's kunnen mij niet schelen.'

'Mij wel.'

'Een detective moet toch gewend zijn risico's te lopen?'

'Dat wel, maar geen onnodige risico's. Mijn werk is niet altijd zo boeiend als u denkt. Het bestaat vooral uit het uitpluizen van registers en archieven en van veel, heel veel, wachten, volgen en observeren.'

'Dat komt dan mooi uit, want u moet vanuit chalet Christine het huis van Hablé observeren,' grapte ze, terwijl de file in beweging kwam.

'Zoiets had ik begrepen ja,' zei ik met de nodige ironie.

Ze reageerde niet.

'Zullen we nu eens pauzeren en wat gaan eten?' stelde ik voor toen we weer op gang gekomen waren en ik een bord voor de afslag naar een tankstation zag.

'Prima plan,' vond ze.

Ze verliet de snelweg en reed naar de benzinepomp om te tanken. Daarna gingen we naar het ernaast gelegen wegrestaurant,

dat volgens de bewegwijzering beschikte over vele faciliteiten. Een parkeerplaats vinden die niet al te ver van de ingang lag, bleek nog een hele klus. Door al het vakantieverkeer was het behoorlijk druk.

Het wegrestaurant had twee vleugels. In het midden bevond zich een winkel waar souvenirs, kranten, tijdschriften, wegenkaarten, ansichtkaarten, tabaksartikelen, koffie en allerlei versnaperingen werden verkocht. De rechtervleugel herbergde een motel waar passanten konden overnachten, de linkervleugel een zelfbedieningsrestaurant.

Dus gingen wij linksaf.

We voegden ons bij de toeristen die met hun dienblad in de hand langs de vitrines met etenswaren schuifelden. Mijn keuze viel op de traditionele schnitzel met patat en een glas cola. Zij nam een maaltijdsalade en een kop thee. We vonden een tafel bij het raam, waar we dit avondeten op ons gemak verorberden, terwijl we nog een keer de zaak doornamen. Veel meer dan ze op kantoor al verteld had kwam ik echter niet te weten.

Na afloop rookten we buiten een sigaret, ging Ulrika zich opfrissen en ik op zoek naar een rustig plekje om te telefoneren met Erich, de man die in hetzelfde pand als ik een kantoor huurde.

‘Kan jij de komende dagen weer op mijn kantoor passen?’

‘Tuurlijk, geen probleem. Maar wat is er aan de hand?’

‘Ik ben onderweg naar Innsbruck met een nieuwe cliënte.’

‘Wou je zeggen dat je hals over kop naar Tirol bent vertrokken?’

‘Ja, inderdaad. Ze wilde dat ik direct met haar meeding.’

‘En dat doe jij dan zomaar? Gewoon zonder verder na te denken bij haar in de auto stappen en hup op weg naar Innsbruck voor een paar dagen.’

‘De klus betaalt goed.’

‘En zeker ook een leuke meid?’

‘Leuk, maar ook een beetje bazig,’ lachte ik en verbrak de verbinding.

Op m’n gemak liep ik naar de toiletten, leegde mijn blaas en wachtte geduldig tot ik me kon verfrissen. Vermoeid uitzierende

mannen die hun handen aan het wassen waren, water in hun gezicht plensden en hun haren in model probeerden te krijgen namen de wastafels in beslag. Terwijl ik wachtend tegen de muur leunde, kwam er een kleine man in een spijkerbroek en geel poloshirt naast me staan.

‘Hallo meneer Klein. Is mevrouw Berger erin geslaagd u voor haar karretje te spannen?’

Even was ik uit het veld geslagen. Gehaast schoot ik naar een zojuist vrijgekomen kraan. De man volgde mij en ging bij de kraan naast mij staan. Ik keek schichtig opzij zag dat hij een fors litteken op zijn wang had en dat zijn kin een merkwaardige deuk vertoonde.

‘Ik zou me niet met die vrouw inlaten. Wij hebben mevrouw Berger heel duidelijk gemaakt dat ze deze zaak moet laten rusten. U kunt dat ook maar beter doen. Is het beste voor u,’ zei hij zonder me aan te kijken, draaide de kraan dicht en liep naar de handdoekenrol.

Daar begon hij uitvoerig zijn handen af te vegen. Ik ging bij de handdoekrol ernaast staan.

‘Hoe weet u wie ik ben en wat heeft u ermee te maken dat ik een opdracht voor mevrouw Berger uitvoer?’

‘Onze opdracht is mevrouw Berger in de gaten te houden, te weten wat ze uitspookt en met wie ze contact onderhoudt.’

‘Mag ik weten waarom?’

‘Ik denk niet dat nadere uitleg nodig is,’ antwoordde hij.

Daarna verliet hij de toiletruimte. Ik volgde hem de gang op en hield hem staande. ‘Kunt u iets specifieker zijn?’

‘Ze heeft u natuurlijk gepaaid met een verzoek om haar vriend op te sporen en iets uit te vinden over het scheepsmodel dat hij aan het bouwen is. Geloof me, meneer Klein, ze heeft u niet de hele waarheid verteld. Trap er niet in. Een klus voor haar loopt meestal slecht af voor degene die ze inhuurt. Vraag haar maar eens naar die twee andere heren.’

‘Wat bedoelt u?’

‘U bent niet de eerste die ze inschakelt. Met die andere twee hebben we snel afgerekend.’

Ik keek de man ongelovig aan.

‘Kijk niet zo verbaasd, man. U kunt er nog uitstappen. Laat u niet inpalmen,’ sprak hij me moed in, ‘voer gewoon een show op. Doe alsof u de zaak serieus aanpakt en verzin dan een smoes om van de opdracht af te komen. Ga terug naar Wenen. Stoppen met deze zaak is voor uw eigen bestwil.’

Daarna liep hij weg. Al had ik de behoefte hem te volgen, ik wilde eerst wel eens van Ulrika Berger horen hoe deze man kon weten wie ik was, dat ik op dit moment in het toilet van dit wegrestaurant zou zijn en wat er waar was van zijn verhaal. Geagiteerd ging ik naar haar op zoek. Ze was niet in het restaurant teruggekeerd. Een ijverige serveerster was bezig de rommel die we op ons tafeltje hadden achtergelaten op te ruimen. Nieuwe gegadigden voor een zitplaats stonden al ongeduldig met hun blad in beide handen geklemd te wachten tot ze klaar was.

Ik keek naar buiten en zag haar staan, leunend tegen de zijkant van haar Fiat. Aan de praat met een lange gespierde man die tegen de ernaast geparkeerde grijze klassieke Citroën DS leunde. Zoals ze daar stonden leken ze twee reizigers die even een rustpauze hadden genomen en met elkaar in gesprek geraakt waren. Het baarde geen opzien. Overal op de parkeerplaats stonden groepjes mensen met elkaar te praten, werden wegenkaarten uitgevouwen om de omgeving te verkennen, dronken mensen koffie uit grijze thermoskannen, huppelden kinderen met overheerlijke ijsjes en werden honden uitgelaten.

Opeens zag ik weer de man die mij in het toilet had aangesproken. Hij stak de parkeerplaats over, links en rechts uitwijkend voor vertrekkende en komende auto's. Zijn linkerbeen sleepte. Ik vroeg me opnieuw af hoe hij wist dat Ulrika Berger me had ingehoord. Wat me echter nog meer verbaasde, was hoe hij erin geslaagd was me in dit restaurant op te sporen. Ik probeerde te ontdekken waar zijn wagen stond. De adem stokte in mijn keel! Hij liep naar de

Citroën die naast haar Friedolien geparkeerd stond, maande zijn maat met een armgebaar om een eind aan zijn gesprek met Ulrika Berger te maken en stapte in aan de passagierskant.

Zijn maat wuifde naar haar ten afscheid en zette zich achter het stuur. De Citroën pompte zichzelf op de karakteristieke wijze omhoog en reed luttele tellen later de parkeerplaats af. Ik holde naar de auto van Ulrika Berger.

‘Oh, daar bent u. Ik was u kwijt.’

‘Wie was die kerel met wie u stond te praten?’ vroeg ik hijgend.

‘Geen idee, zomaar een voorbijganger.’

‘Waar hadden jullie het over?’

‘Niets bijzonders. Hoe lang ik al onderweg was en waar ik heen ging.’

‘Waarbij hij u vakkundig heeft uitgehoord.’

‘Uitgehoord? Hoe bedoelt u?’

‘Nou, ik denk dat hij vroeg hoelang u al onderweg was en waar u heen ging. De dingen die hij graag weten wilde.’

‘Kom nou, doe niet zo belachelijk. Het was gewoon iemand met normale interesse voor een andere automobilist. Het gebeurt zo vaak dat je op parkeerplaatsen langs de autobahn wordt aangesproken door mensen die eveneens onderweg zijn en benieuwd zijn waar je vandaan komt of waar je heen gaat.’

‘Heeft u zijn reisgenoot gezien?’

‘Niet op gelet.’

‘Die man kent u en weet waarom wij hier samen zijn.’

‘Wat? Dat kunt u niet menen!’

‘Hij adviseerde me de klus te laten lopen.’

‘Echt?’

‘Hij beweerde dat u al meer mannen heeft ingeschakeld om Markus terug te krijgen.’

‘Hoe kan hij dat nou weten? Ik ken hem helemaal niet!’

‘Heeft u opgelet of we gevolgd zijn onderweg?’

‘Natuurlijk. Maar ik heb niets verdachts gezien. Geen auto’s die de hele weg achter ons aanreden.’

‘Ook niet die Citroën gezien onderweg?’

‘Welke Citroën bedoelt u?’

‘Die net naast uw auto stond.’

‘Nee, maar er rijden zoveel van die zogenaamde snoeken rond.’

‘Ook niet gelet op de man met wie u stond te praten?’

‘Natuurlijk wel, maar die kende ik niet. Zeg eens, waarom bent u opeens zo korzelig?’

‘Is het waar dat u al eerder mensen heeft ingehuurd om Markus terug te krijgen?’

‘Ja, twee keer,’ zei ze bedremmeld. ‘De eerste was een kennis van me uit München. Hij heeft een paar dagen bij me gelogeed in Innsbruck, maar moest toen plotsklaps weg vanwege zijn werk. Nam nota bene niet eens netjes afscheid, maar liet een briefje achter.’

‘En die ander?’

‘O, dat was Horst Fischer zelf. Hij bood aan mij te helpen nadat die kennis plotseling was afgehaakt. Een succes bleek hij niet.’

‘Hoezo niet?’

‘Hij ging naar Christine om Markus te observeren, maar struikelde op de trap van zijn eigen chalet. Resultaat: een gebroken been en een hersenschudding.’

‘Heeft u er nooit iets achter gezocht?’

‘Nee, waarom zou ik? Horst vertelde dat het een ongelukje was.’

‘Die man suggereerde net iets anders.’

‘Hoe kan hij dat nou weten?’ riep ze.

We stapten in de auto, maar zij wachtte met wegrijden.

‘U zei dat u alles verteld had wat ik moest weten. Weet u dat zeker?’ drong ik nog een keer aan.

‘Doe niet zo achterdochtig. Ik heb alles verteld wat voor u van belang is,’ zei ze. Ze stapte in de auto, maar wachtte met wegrijden.

Ik nam zuchtend mijn plaats weer in, met het knagende gevoel dat er iets niet klopte. Ze merkte het en keek me indringend aan.

‘Geloof u mij niet? Ziet u toch af van de opdracht?’ vroeg ze angstig.

Natuurlijk was dit het moment waarop ik had moeten zeggen dat ik er inderdaad mee wilde stoppen. Het zou me een hoop ellende hebben bespaard. Toch deed ik het niet. In die korte tijd dat we elkaar kenden had ik een zwak voor haar gekregen. Dat knagende gevoel nam ik op de koop toe.

Dus zei ik vol bravoure: 'Nee, mevrouw Berger! Ik laat u nu niet in de steek. U heeft mij met uw charme en een goedgevulde enveloppe overgehaald om deze opdracht te aanvaarden en dan wil ik die ook volbrengen.'

'Gelukkig,' lachte ze opgelucht. 'Ik mag u wel, ondanks die voortdurende achterdocht.'

Ze schakelde in de achteruit en liet de wagen uit het parkeervak rollen.

'Stop!' riep ik.

Ze trapte abrupt het rempedaal in. Achter ons toeterde een auto. Ik gebaarde haar in het parkeervak terug te rijden.

'Wat was er? Zat ik bijna tegen die auto op?'

'Ja, die kwam opeens aanrijden. Gelukkig zag ik 'm nog net op tijd.'

Ze zakte achterover tegen de leuning van de autostoel, haar armen strak vooruit naar het stuur en zoog haar longen vol, waarna ze de lucht langzaam uitblies. Daarna draaide ze zich naar me toe. 'Bedankt voor uw oplettendheid,' zei ze en klopte me vriendelijk op mijn dijbeen.

Heel even liet ik mijn hand op de hare rusten. Ze keek me guitig aan, trok haar hand terug en schakelde weer in de achteruit. Eenmaal terug op de snelweg trapte ze het gaspedaal van haar Friedolien tot op de bodem in.

'Als ik doorrij zijn we eind van de middag in Innsbruck. Kunt u vanavond nog in chalet Christine beginnen,' verklaarde ze.

'Ik zal mijn best doen,' beloofde ik, zonder te beseffen wat me te wachten stond.

Chalet Christine was een royaal uitgevallen vakantiewoning, omzoomd door een groot grasveld met aan de rand struiken die langzaam in hoogte opliepen, om uit te monden in een bos. Schitterend gelegen, schuin tegen de bergwand, met een panorama-uitzicht op Innsbruck in het brede dal van de Inn.

Op de begane grond drie slaapkamers, een badkamer, toilet, hok met wasmachine en droger. In elke slaapkamer een tweepersoonsbed, keurig opgemaakt met bonte dekbedovertrekken en vier kussens, nachtkastje, grote kledingkast, salontafel, twee behaaglijke stoelen, mooie vinylvloer.

Een wenteltrap leidde naar de bovenverdieping. Hier zag alles er eveneens *pico bello* uit. Een royale zitkamer, gemakkelijke stoelen, forse zitbank, eettafel met zes stoelen, boekenkast, dressoir, flatscreen, geluidsinstallatie, redelijk grote keuken met goed gevulde koelkast. Plus een grote slaapkamer, met hangkasten waarin ik mijn kleren kwijt kon. Een prima uitvalbasis voor de komende dagen.

Ik besloot direct met het observeren van het huis van Hablé te beginnen en installeerde me op het balkon, mobieltje, pakje sigaretten en blikje cola binnen handbereik, mijn verrekijker op een driepoot voor me.

Het eerste half uur was er niet veel te zien. De stadsbus kwam voorbij, op weg naar de Nordkette. Een paar inwoners keerden huiswaarts. Verder was het vooral stil en donker. De sprookjesachtige verlichting van Innsbruck in de diepte voor me leek een wirwar waarin nauwelijks enige lijn viel te ontdekken. Het kostte moeite om mijn ogen open te houden, omdat ik moe was van de lange autorit.

Na dat halve uur gebeurde er eindelijk iets.

Een donkerrode Ford Escort scheurde door het nachtelijk duister de berg op. De auto reed zonder licht. Alleen bij het naderen van een bocht knipperde de bestuurder even met de koplampen, schijnbaar om de curve in zijn geheugen te kunnen prenten, voor hij wat vaart minderde en terugschakelde. Direct na het nemen van de bocht gaf hij weer vol gas. Als een volleerd rallyrijder loodste hij de wagen over de smalle wegen. Ik stelde mijn kijker scherp. Het leek alsof ik het motorgeluid kon horen, zo close kreeg ik de wagen in beeld. Wie erin zat kon ik niet zien. Wel ontwaarde ik het nummerbord.

Dit was de wagen van Markus Meyer.

Het eerste deel van de tocht voerde langs bomen en struiken, die aan weerszijden van de weg stonden als een hekwerk dat de weg van de buitenwereld afsloot. Daarna volgden een paar keurig onderhouden weilanden met boerderijen. De weg was volkomen verlaten en de Ford kon er met onverminderde snelheid racen. Ik raakte hem even kwijt door een slinger in de weg, maar ving hem een paar minuten later weer op toen de auto langs de gepleisterde muur reed van het landhuis van Hubert Hablé, een paar honderd meter verderop. Het hek van de oprijlaan zwenkte direct open. De Ford Escort draaide een geasfalteerd pleintje op. De bestuurder stapte uit, terwijl het hek bleef openstaan. Het was niet Markus Meyer.

Ik leunde achterover, rekte me uit en zwenkte de verrekijker opzij. Uit mijn borstzak diepte ik een sigaret op, stak die aan, inhaleerde diep, blies de rook met kracht weer uit, strekte mijn benen en wreef mijn vermoeide ogen uit. Daarna belde ik Ulrika Berger.

‘Met Otto Klein,’ sprak ik, nadat Ulrika zich gemeld had. ‘De Ford Escort van Markus Meyer is bij Hablé aangekomen, maar hijzelf zat er niet in.’

‘Zijn auto heeft de afgelopen twee maanden bij zijn huis in Innsbruck gestaan. Ik heb daarop gelet. Gek dat die nu opeens weg is. Misschien is hij naar boven gereden omdat Markus ’m nodig

heeft. Blijf in de gaten houden of hij vertrekt.'

Natuurlijk deed ik dat. Voor het geld dat ze betaald had wilde ik voorlopig wel in chalet Christine verblijven, af en toe op het balkon zitten, turend door mijn verrekijker.

'Oké, zodra de Ford weer weggijdt zal ik me melden en anders over een uurtje weer,' besloot ik het telefoongesprek.

Vlak voor het verbreken van de verbinding zei Ulrika nog iets, maar dat drong niet meer tot me door. Wel registreerden mijn oren een ander geluid. Gestommel. Gestommel in de slaapkamer. Behoedzaam sloop ik door de zitkamer ernaartoe en duwde de deur open. Op de drempel bleef ik stokstijf staan. Met open mond staarde ik naar de vrouw die op haar buik op het bed lag.

Ze was naakt. Spiernaakt.

'Wat doet u hier?' bracht ik vol verbazing uit en wendde mijn blik af.

Er kwam geen antwoord.

'Bent u soms de vriendin van Horst Fischer? Ligt u op hem te wachten? Heb ik jullie per ongeluk gestoord? Ik wist echt niet dat er iemand in het chalet zou zijn. Daar heeft Ulrika niets over gezegd,' deed ik een poging tot excuses en stapte achteruit, terug de zitkamer in. Nieuwsgierig als ik was bleef ik wel naar binnen gluren. Daardoor ontging haar wenkende beweging mij niet. Aarzelend stapte ik de slaapkamer weer binnen. De vrouw draaide zich langzaam om, kwam overeind en ging op de rand van het bed zitten. Ze had een licht gebruinde huid, donkere ogen en stijl zwart haar dat tot op haar schouders hing.

'Nou, krijg ik nog iets te horen? Of spelen we soms stommetje?' vroeg ik.

Ze trok zich niets van me aan. Langzaam stond ze op en wandelde naar me toe. Ik stapte snel achteruit.

'Blijf daar even staan, meid,' sprak ik vermanend, 'vertel me eerst maar eens wat de bedoeling is van deze vertoning.'

Die woorden toverden een brede glimlach op haar gezicht. Ze deed nog een stap naar voren. Ik deinsde terug. Mijn rug raakte

de muur naast de deur. Haar glimlach werd breder. Ze kwam nog verder naar voren. Drukte haar lichaam tegen me aan. Enigszins onbeholpen probeerde ik haar van me af te duwen. Vaag hoorde ik voetstappen. Iemand kwam de kamer binnen. Kans om te kijken kreeg ik niet.

Ik hoorde het schot. De pijn voelde ik een fractie van een seconde later. Heftige pijn, alsof mijn hoofd uit elkaar barstte. Langzaam zeeg ik ineen. Mijn ogen gleden langs haar lichaam naar beneden. De nevelen van de bewusteloosheid veroverden mijn hersenen. Heel even nog flitste er iets door mijn brein. Ik merkte het bijna werktuiglijk op: tatoeage, roos. Ze had een tatoeage van een roos op haar onderbuik.

Daarna trad de duisternis in.

Dood kon ik niet zijn, want ik hoorde stemmen. Opgewonden kreten, gillen, schreeuwen. Roepen om een dokter, om een ziekenauto. Het klonk alsof het uit de verte kwam. Ik deed mijn ogen open. Zag schimmen, vage gezichten, contouren van mensen. De wereld was een grote wolk van mist, maar met een sterrenhemel en een maan. Ik probeerde me op te richten. Een hand drukte me naar beneden.

‘Blijf alsjeblieft liggen.’

‘De ziekenwagen is er al,’ riep iemand opgewonden.

Ik hoorde mijn naam. Dat moest Ulrika zijn. Ik herkende haar gezicht niet, zag alleen haar lippen op en neer bewegen. Door het suizen van mijn oren kon ik niet verstaan wat ze zei.

Twee mannen, in witte jasjes, duwden de vage gezichten opzij. Een van hen tastte vaardig mijn hoofd en al mijn ledematen af om te voelen of ik ergens breuken of andere verwondingen had opgelopen. Hij deed een band om mijn arm voor de bloeddrukmeter, hield een vinger aan mijn pols voor de hartslag en sprak sussende woorden. Daarna werd ik opgetild, languit gestrekt op een brancard gelegd en in de ziekenauto geschoven. Mijn hoofd bonsde. Alles deed zeer. Ik kreeg een pilletje en een slokje water tegen de pijn.

De ambulance deinde ondertussen in kalm tempo door Innsbruck. Geen blauw zwaailicht, geen jankende sirene, geen haast. Voor ieder stoplicht werd keurig haltgehouden, terwijl ik met spoed behandeld moest worden. Er was op mij geschoten!

Ulrika Berger zat zijwaarts op een klapstoel en bekeek het interieur van de ziekenwagen. Af en toe wierp ze een blik door de met folie afgeplakte zijruit, alsof ze aan de hand van de voorbijglijdende gevels kon ontdekken welke route de ambulance aflegde. Een nutteloze inspanning.

De rit eindigde bij de eerstehulp post van het in de binnenstad gelegen ziekenhuis. Het gebouw was modern, maar de wachttijd ouderwets lang. Er heerste grote commotie, uit allerlei deuren rende verplegend personeel de gang op, er werden artsen opgepiept, iemand riep dat de operatiekamer met spoed in gereedheid moest worden gebracht, omdat er een kogel moest worden verwijderd. Ik begreep er niets van. Niemand had aandacht voor mij, terwijl ik toch degene was die was neergeschoten? Wel gek dat de broeder in de ziekenauto niets over schotwonden had gezegd.

Hoe lang stond de brancard op zijn rijdende onderstel tegen een witgeschilderde wand in de steriel uitziende gang? Een kwartier? Een half uur? Het leek een eeuwigheid te duren. Ulrika zag ik ook niet meer.

Eindelijk kwamen er twee verpleegsters, die me naar een behandelkamer reden en op een onderzoekstafel tilden. Ze plaatsten tientallen elektroden op mijn borst, die uitkwamen bij een apparaat dat werd bediend door een van hen, terwijl de ander haar vingers aan mijn pols hield en een balgie in haar hand nam. Opnieuw werden bloeddruk en polsslag gemeten.

Daarna kreeg ik wat vriendelijk verwoorde instructies, die er vooral op neerkwamen dat ik weer moest wachten. Er ging bijna een half uur voorbij voor er een arts binnenkwam. Die maande me tot stilte, zodat ze me goed kon onderzoeken.

‘Maar ik moet weten wat er in het chalet voorgevallen is,’ verweerde ik me.

‘Meneer Klein, van een chalet weten wij niets. U bent op straat gevonden. We denken dat u bent gestruikeld en toen hard met uw hoofd op een kei terecht bent gekomen.’

‘Dat is niet waar. Ik ben neergeschoten. Ik heb het schot gehoord.’

‘Waarschijnlijk bent u nog wat verward, heeft u de geluiden op de gang opgevangen en denkt u nu dat ze betrekking op u hadden. Maar dat is niet zo. U bent niet neergeschoten, dat is echt een andere man, die vlak na u werd binnengebracht.’

‘Maar ik weet het zeker,’ protesteerde ik. ‘Ik heb het schot gehoord voor ik buiten bewustzijn raakte. En ik was in het chalet.’

‘Probeer eerst maar eens tot rust te komen. Dan komt uw geheugen wel weer terug.’

Ze scheen met een lampje in mijn ogen, liet me naar links, naar rechts, naar boven en naar onder kijken en begon een lijst met vragen af te werken.

‘Weet u waar u bent? Weet u welke dag van de week het is? Kunt u van tien tot nul terugtellen?’

Ik telde braaf af en gaf daarna nog wat antwoorden op vragen die ze stelde. Vervolgens bekeek ze het papiertje met de uitslagen van het apparaat waaraan de verpleegster me gekoppeld had en kwam tot het oordeel dat er niet veel aan de hand was.

‘Schaafwonden verzorgen en scan om de mogelijkheid van een hersenletsel uit te sluiten.’

Geen woord over een schotwond.

Daarna verdween ze in de lange witte gangen. Een verpleegster kwam de schaafwonden op mijn ellenbogen, knie en scheenbeen verzorgen. Geheel volgens de richtlijnen: eerst schoonmaken, dan jodium, daarna het gaasje en tot slot een pleister om het vast te zetten. Vervolgens hielp ze me van de behandeltafel, zette me in een rolstoel, duwde me de gang op en gaf me over aan Ulrika Berger. Die zat daar trouw op me te wachten en was zichtbaar blij me terug te zien. De verpleegster gaf haar nog wat uitleg.

‘Meneer heeft geen hoofdwond, maar moet nog een scan laten

maken om te zien of er hersenletsel is. In dat geval moet hij hier een nacht ter observatie blijven, anders mag hij naar huis.'

Ulrika Berger reed me naar de röntgenafdeling. De wachtkamer was volkomen leeg en kaal. Zonder een woord te wisselen staarden we voor ons uit. We zagen verpleegsters gehaast en druk pratend in- en uitlopen. Tot drie keer toe probeerde Ulrika iemand aan te klampen in de hoop de wachttijd te bekorten. Het mocht niet baten. Pas na twintig minuten riep de radioloog ons binnen in zijn schaars verlichte werkruimte.

De scan was geen pretje, zo met je hoofd zo'n apparaat inschuiwen en stil moeten liggen, bijna een half uur lang, terwijl er iets onzichtbaar zoemend om je heen draaide. De uitslag liet opnieuw lang op zich wachten. Ruim drie kwartier zaten we in de kille wachtkamer voordat we weer binnengeroepen werden. De arts bekeek de beelden die door de scan waren gemaakt op een monitor, knikte vriendelijk naar ons en kwam met het verlossende bericht dat ik geen hersenschudding had opgelopen. Opnieuw geen woord over schotwonden. Ik werd ontslagen uit het ziekenhuis. Midden in de nacht. Ik mocht naar huis. Het werd een taxi naar de tijdelijke huurwoning van Ulrika Berger in de Höttingergasse.

De volgende ochtend werd ik met barstende koppijn wakker op een geïmproviseerd veldbedje dat Ulrika in haar woonkamer had gezet. Die woonkamer had de klassieke Oostenrijkse inrichting. In de ene hoek een met groene tegels beklede stenen haard, in het midden een eenvoudige houten tafel met twee fauteuils, in de andere hoek een eettafel met zitbank langs de wand. De televisie nam een prominente plaats in. Een boekenkast ontbrak. Wel lagen er tientallen tijdschriften, keurig opgestapeld.

Mijn ontbijt bestond uit twee beschuitjes, licht besmeerd met jam, en een kop thee, liefdevol klaargemaakt door Ulrika. Ze reikte me ook een glas water en twee aspirientjes aan. Prima verzorging zo op de vroege morgen.

Na het ontbijt nam ik plaats op de bank in de eethoek en probeerde de draad weer op te pakken.

‘Hoe heeft u me gevonden?’

‘Ik hoorde niets meer van u en u zou na een uur weer bellen. Dus ging ik naar het chalet. Onderweg zag ik een olopje rond iemand die op de grond lag en toen ik beter keek zag ik dat u daar lag.’

‘Lag ik zomaar buiten op straat?’

‘Ja. Het leek erop dat u ergens over was gestruikeld. Waarom heeft u het chalet verlaten? We hadden toch afgesproken dat u zou blijven kijken of de auto weg zou gaan en anders weer zou bellen?’

‘Ik ben neergeschoten,’ zei ik enigszins verongelikt.

‘Nou, daar lijkt het niet op. U heeft een optater op uw hoofd gehad, maar dat komt door de val.’

‘Maar ik ben helemaal de straat niet opgegaan.’

‘Wat is er volgens u dan gebeurd?’

‘Ik werd verrast door een onverwachte bezoeker.’

‘Een onverwachte bezoeker?’

‘Ja. Een vrouw. Ze lag op het bed in de grote slaapkamer. Ze was naakt.’

‘Wat?’

‘Ik dacht dat ze de vriendin van Horst was en op hem lag te wachten, maar ze reageerde totaal niet toen ik dat vroeg.’

‘Hoe zag ze eruit?’

‘Het was een vrouw met een licht gebruide huid en zwart haar. Ik denk een Italiaanse.’

‘Geen verdere kenmerken? Geen tatoeages of moedervlekken?’

Ik wist dat ik iets gezien had en probeerde terug te halen wat er vlak voordat ik in elkaar was gezakt door mijn brein was geflitst, maar ik kon er niet op komen.

‘Ik weet het niet meer.’

‘Typisch een man. U heeft natuurlijk alleen naar haar borsten gekeken. Ik snap niet waarom, maar volgens mij kijken alle mannen die een vrouw zien eerst naar haar borsten. Alsof de rest niet belangrijk is.’